

ledes et system, hvor det som hovedregel vil gælde, at der for vedtagelsen af et forslag kræves et kvalificeret flertal bestående af 55% af medlemslandene med tilsammen mindst 65% af EU's befolkning. Det betyder, at der kræves et dobbelt flertal bestående af såvel medlemslande som EU-borgere for, at et forslag til ny lovgivning kan vedtages. Frem til den 31. marts 2017 vil et medlemsland, når der træffes beslutninger med kvalificeret flertal i Rådet, dog kunne kræve, at beslutningen træffes med den nuværende definition af et kvalificeret flertal, hvorfor det nye afstemningssystem først endegyldigt vil træde i kraft fra den 1. april 2017.

Som en ekstra mindretalsbeskyttelse er medlemslandene enedes om, at hvis et mindretal i Rådet, der udgør mindst 3/4 af den befolkningsandel eller 3/4 af det antal medlemslande, der kræves for at udgøre et blokerende mindretal, tilkendegiver, at de modsætter sig vedtagelsen af en retsakt, skal Rådet gøre sit yderste for at finde en for mindretallet tilfredsstillende løsning. Efter den 1. april 2017 sænkes disse tærskler til 55%. Der er ikke tale om en vetoret, men om en adgang for mindretallet til at få udsat en beslutning. Mekanismen kaldes ofte for »Ioannina-mekanismen« opkaldt efter en tilsvarende ordning, som EU-landene enedes om i 1994 under et møde i den græske by Ioannina.

Ændring af beslutningsprocedurerne ('Passerellebeslutning')

Hvor Rådet efter traktaterne også fremover skal træffe beslutning med enstemmighed, får Det Europæiske Råd mulighed for med enstemmighed at ændre den pågældende traktatbestemmelse således, at Rådet kan træffe afgørelse med kvalificeret flertal. På samme måde kan Det Europæiske Råd beslutte at forbedre Europa-Parlamentets deltagelse i lovgivningsprocessen, således at Europa-Parlamentet får fuld medbestemmelse gennem den almindelige lovgivningsprocedure. Sådanne beslutninger i Det Europæiske Råd kaldes »passerelle«-beslutninger efter det franske udtryk for en »gangbro«. I begge tilfælde gælder dog, at en enkelt medlemslands nationale parlament kan modsætte sig sådanne ændringer.

Egentlige traktatændringer skal altid vedtages med enstemmighed og ratificeres af medlemslandene i overensstemmelse med deres egne for-

fatningsmæssige regler. Lissabon-traktaten indfører et udgangspunkt om, at eventuelle fremtidige traktatændringer skal forberedes i et særligt konvent.

Det Europæiske Råd

Det Europæiske Råd, hvor EU's stats- og regeringschefer mødes, gøres udtrykkeligt til en EU-institution, der fastlægger de strategiske og overordnede politiske retningslinier for EU's arbejde. Det Europæiske Råd får en fast formand, der vælges med kvalificeret flertal for to et halvt år ad gangen. Der kommer hermed øget kontinuitet i ledelsen af Det Europæiske Råds arbejde i forhold til i dag, hvor formandsstolen går på skift mellem medlemslandenes stats- og regeringschefer hver 6. måned i forbindelse med skiftet af formandskabet for EU.

Kommissionen

Lissabon-traktaten udsætter Nice-traktatens bestemmelse om en mindre Kommission til 2014, hvorefter Kommissionens størrelse er 2/3 af antallet af medlemslande i en ordning baseret på lige rotation mellem medlemslandene. Hensigten med reduktionen af Kommissionen er at sikre en beslutningsdygtig og effektiv størrelse. Kommissionens formand vælges af Europa-Parlamentet.

EU-domstolen

Lissabon-traktaten fortsætter Nice-traktatens reform af EU's domstolssystem, bl.a. bliver det nemmere for private borgere og virksomheder at få prøvet lovligheden af EU's retsakter.

Styrket ramme for EU's optræden udadtil

Et vigtigt led i Lissabon-traktatens effektiviseringsbestrebelse er at sætte EU bedre i stand til at påtage sig et større globalt ansvar og styrke sin forhandlingskraft.

EU skal bidrage til fred, sikkerhed, bæredygtig udvikling af jorden, mellemfolkelig solidaritet og gensidig respekt, fri og fair handel, udryddelse af fattigdom og beskyttelse af menneskerettighederne, samt nøje overholdelse og udvikling af folkeretten, navnlig overholdelse af principperne i FN-pagten.